

[Gunhild Due.]

Det er givet, at reklamelotterierne ikke tjener noget som helst samfundsnyttigt formål. De gør det modsatte: de forlokker mange mennesker til at anskaffe noget, de ellers ikke ville have anskaffet, og de forlokker mange mennesker til at købe meget mere af en vare, end de kan forbruge — blot i håb om gevinst. Det er endvidere givet, at det er de mest pengestærke foretagender, der kan arrangere de mest tillokke-rende reklamelotterier og derved — gennem denne umoralske form for den ellers forbudte tilgift — tage kunder fra andre. Da det ikke synes, som om den gældende lovgivning sammenholdt med domstolenes fortolkninger kan bringe sunderne tilstande, foreslår vi reklamelotterier forbudt ved en tilføjelse til lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

Allerede i 1958 foreslog den daværende handelsminister, at et forbud mod reklamelotterier blev indsat i loven. Forbudsbestemmelsen var indeholdt i et forslag til forskellige ændringer i loven, som imidlertid ikke nåede at blive færdigbehandlet inden folketingsårets udgang. Da lovforslaget genfremsattes i 1958-59, var bestemmelsen om reklamelotterier udgået af ministerens forslag.

Det forslag, vi hermed fremsætter, er i sin hovedbestemmelse enslydende med handelsministerens forslag af 1958. Vi foreslår, at der i nævnte lovs § 12 indføres en sålydende bestemmelse: „Bortlodning i reklameøjemed er forbudt. Dette gælder, selv om der af deltagerne i lodtrækningen ikke præsteres indskud, og selv om deltagelse i lodtrækningen ikke er betinget af løsning af en opgave.“

I handelsministerens forslag af 1958 fandtes imidlertid en undtagelsesbestemmelse for pressens vedkommende. Den gik ud på, at det skulle være tilladt dag- og ugeblade samt tidsskrifter til reklameformål at foranstalte bortlodninger i forbindelse med præmiekonkurrencer. Der kan ikke gives nogen saglig motivering for, at disse dag-

blade m. v., som dog også må betragtes som forretningsforetagender, bør have en undtagelsesstilling, og de nævnte præmiekonkurrencer er som allerede omtalt af en sværhedsgrad, som er mindre værd, end et figenblad ville være for påklædningen i paradiset.

Af hensyn til den overhåndtagende og usunde bortlodning i reklameøjemed anbefaler jeg på forslagsstillernes vegne vort lovforslag og udtaler håb om, at det må få både en velvillig og hurtig behandling i folketinget.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Ægtefællers beskatning),

forslag til lov om ændring af lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m. v.,

forslag til lov om ændring af lov om skattelettelser for visse indskud m. v.

og

forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen. (Om særskilt beskatning af gifte kvinder).

Valgt blev: *Peter Nielsen, Holger Eriksen, Lis Groes, Ove Hansen, Egon Jensen, Viola Nørlov, Chr. Rasmussen, Børge Schmidt, Foged, Jens Chr. Christensen, Nathalie Lind, Finn Poulsen, Hagen Hagensen, Hanne Budtz, Erna Sørensen, Baunsgaard og Morten Lange.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmand beretning for året 1963.

(Første behandling af forslaget (nr. X) findes i tidenden sp. 2372).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet folketingets ombudsmand meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om beretning angående Nordisk Råds 12. session 1964.

(Første behandling af forslaget (nr. VI) findes i tidenden sp. 2372).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet Nordisk Råds danske delegation meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om Danmarks forvaltningshøjskole.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 18) findes i tidenden sp. 1017, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 217).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Bjørn Krogh: Udvalget har afholdt 3 møder og har herunder haft samråd med den højtærede finansminister og fået besvaret de i betænkningen nævnte spørgsmål. Endvidere har man, da det er en ny lovgivning, man her indfører på baggrund af nogle få forsøgsår, fundet det rimeligt, at loven bliver taget op til revision, og derfor er der stillet af udvalget et ændringsforslag, som er tiltrådt af finansministeren, om, at denne lov vil være at forelægge til revision i folketingsåret 1969-70.

Jeg vil gøre opmærksom på, at der tillige er opstået et enkelt spørgsmål, som vi ønsker at drøfte på et udvalgs møde mellem anden og tredje behandling. Men ellers skal jeg med disse ord på et enigt udvalgs vegne indstille ændringsforslaget og lovforslaget i dets helhed til vedtagelse.

Bækgaard: Af udvalgets betænkning fremgår, at udvalget bl. a. har drøftet, at efteruddannelse kun skal finde sted, såfremt der ikke kan opnås uddannelse på anden måde. Jeg mener at kunne læse, at den højtærede minister er enig heri. Når det er tilfældet, synes jeg imidlertid, det er naturligt at overveje, om der så er nogen særlig grund til at skabe en selvstændig forvaltningshøjskole.

Som jeg sagde ved første behandling, er vi i mit parti meget betænkelig ved at oprette nye tjenestemandstillinger, især i en tid, hvor der er stærk mangel på arbejdskraft i produktionen. Kan et fast personale med en direktør i spidsen ikke let ligesom få det praktiske arbejde i forvaltningen så langt på afstand, at det bliver de i forvaltningen ansatte, som bliver de mest erfaringsrige?

Desuden må det ikke glemmes, at det ved en fast virksomhed, som får kursister fra to områder i forvaltningen, nemlig stats- og kommuneforvaltningen, meget vel kan gå sådan, at det faste personale får et større afhængighedsforhold til den ene end til den anden part. Jeg siger ikke, at det nødvendigvis vil blive sådan, men mulighederne er der.

Jeg vil endnu en gang sige, at de uafhængige er enige i lovforslagets sigte, men tror, at det bedst nås f. eks. gennem en slags turnusordning mellem de forskellige forvaltninger landet over. Derfor kan vi ikke